Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

Nr. 27. Warszawa, dnia 30 września 1936 r. Rok XIX.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł. 25 gr.**

Prenumeratę należy wpłacać na konto P. K. O. Nr. 30-197 „Dziennik Urzędowy Ministerstwa Spraw Wewnętrznych" zaznaczając na odwrocie blankietu nadawczego „Należność za prenumeratę Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewn."

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.
Adres Administracji: Nowy Świat 69, tel. 678-40.

Sprzedaż numerów pojedyńczych i ubiegłych roczników — Warszawa, ul. Senatorska 29 sklep Nr. 22, tel. 696-87; Wysyłka pojedyńczych numerów i roczników za zaliczeniem pocztowem.

TREŚĆ.

A. DZIAŁ URZĘDOWY.

I. ROZPORZĄDZENIA I ZARZĄDZENIA MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH.

II. OKÓLNIKI Nr. Nr. 73 — 75.

III. PISMA OKÓLNE.

B. PRZEDRUKI.

I. DZIENNIK USTAW R. P. Nr. Nr. 70 — 71.

A.

I. Rozporządzenia i Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

189.

ZARZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 25 września 1936 r.

w sprawie kursu specjalnego dla szeregowych—kobiet Policji Państwowej.

Na podstawie art. 44 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 27 z 1931 r.) zarządzam utworzenie przy Szkole Oficerów Policji Państwowej w Warszawie w terminie do dnia 15 października 1936 r. 5-miesięcznego kursu specjalnego dla szeregowych-kobiet Policji Państwowej.

Kurs liczyć będzie 50 szeregowych-kobiet.

Program kursu w załączniku.

Ukończenie kursu z wynikiem dodatnim jest równoznaczne z przejściem wyszkolenia policyjnego, określonego w art. 42, ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o Policji Państwowej.

Ocena postępów w nauce odbywać się będzie na zasadzie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 16 marca 1929 r. o wyszkoleniu zawodowym oraz o zasadach doszkolenia szeregowych Policji Państwowej (Dz. Urz. Min. Spraw Wewn. Nr. 3, poz. 77).

Wyznaczenie fachowo-naukowego kierownictwa kursu, oraz jego personelu, ustalenie wzoru świadectwa, jak również wydanie innych potrzebnych zarządzeń poruczam Komendantowi Głównemu Policji Państwowej.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

Załącznik do zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 25 września 1936 r.

PROGRAM

kursu specjalnego dla szeregowych-kobiet Policji Państwowej.

1) Przedmioty z zakresu prawa i przepisów służbowych	godz.	209
2) Przedmioty z zakresu służby śledczej	„	223
3) Przedmioty z zakresu zagadnień społecznych	„	132
4) Przedmioty z zakresu wychowania fizyczn. i wyszkolenia bojowego .	„	114
5) Praktyczne zajęcia w instytucjach społecznych Zarządu Miejskiego m. st. Warszawy		10 dni
Ogółem	„	678 wykładowych i 10 dni ćwiczeń praktycznych.

II. Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

190.

OKÓLNIK Nr. 73

z dnia 28 września 1936 r.

o udzielaniu związkom samorządowym pożyczek i zapomóg z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego.

(Nr. SF. 93-39-9).

Do

P. P. Wojewodów (z wyjątkiem śląskiego), Przewodniczących Wydziałów Powiatowych, Prezydentów Miast i Burmistrzów Miast.

W Nr. 68 Dziennika Ustaw pod poz. 495 ogłoszone zostało rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 1936 r. w sprawie komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego. Rozporządzenie to kumuluje wszystkie dotychczas wydane rozporządzenia w sprawie tego funduszu.

W związku z powyższym rozporządzeniem w porozumieniu z Panem Ministrem Skarbu wyjaśniam co następuje:

1. Podania o pożyczkę powinny być kierowane do Komisji Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego przy Polskim Banku Komunalnym w Warszawie (plac Napoleona 7) za pośrednictwem bezpośredniej władzy nadzorczej;

2. Do podania o pożyczkę powinny być dołączone:

a) uchwała organu stanowiącego wg. załączonego wzoru wraz z odpisem decyzji władzy nadzorczej zatwierdzającej tę uchwałę,

b) zamknięcie rachunkowe za ubiegły rok budżetowy,

c) zatwierdzony preliminarz budżetowy na rok bieżący,

d) wykaz majątku związku samorządowego,

e) wykez zobowiązań długo i krótkoterminowych z podaniem sum, terminem płatności i oprocentowania wg. stanu na ostatni dzień ubiegłego miesiąca i wskazaniem wierzycieli przy sumach ponad 10.000 zł.,

f) bilans brutto księgi głównej na ostatni dzień ubiegłego miesiąca,

g) wykaz członków Wydziału Powiatowego względnie Magistratu (Kolegium Zarządu Miejskiego) i własnoręczne podpisy w 2-ch egzemplarzach.

3. Pożyczki długoterminowe przyznawane będą w zasadzie na konwersję pożyczek krótkoterminowych, zaciągniętych z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego, dla których upłynął termin 3-letni przewidziany w § 6 ust. (1) rozporządzenia z dnia 26 sierpnia 1936 r. oraz na jednorazową spłatę zobowiązań krótkoterminowych, o ile tego rodzaju spłata została przewidziana w planie oddłużeniowym, ustalonym w trybie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24.X.1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 846).

4. Do podania o zapomogę powinny być dołączone dokumenty, wymienione w p. 2 pod lit. b)—g).

5. O ile w ciągu tego samego okresu budżetowego związek samorządowy występuje ponownie o przyznanie pożyczki względnie zapomogi, wówczas przy drugim względnie następnych zgłoszeniach nie potrzeba dołączać załączników wymienionych w p. 2 pod lit. b)—d), a wykaz zobowiązań należy dołączyć tylko wtedy, gdy zaszły zmiany w stanie zadłużenia danego związku samorządowego.

6. Wszystkie podania o zapomogi winny być kierowane za pośrednictwem urzędów wojewódzkich. Nadesłane podania urząd wojewódzki będzie gromadził i przesyłał do P. B. K. cztery razy do roku w miesiącach: styczniu, kwietniu, lipcu i październiku, dołączając do tych podań szczegółową opinię odnośnie każdego podania oraz zestawienie potrzebnych zapomóg.

Nadesłane podania będą rozpatrywane przez Komisję Komunalnego Funduszu również cztery razy do roku.

Ponieważ ogólna suma kredytów przeznaczonych na zapomogi wynosi rocznie około 4 miliony złotych, a suma zgłoszeń — jak wykazała dotychczasowa praktyka — przekracza znacznie wymienioną kwotę,—proszę P. P. Wojewodów o należyte i wszechstronne badanie wszystkich zgłoszeń o zapomogi nie tylko pod kątem widzenia potrzeb proszącego związku, lecz również pod kątem widzenia wystarczalności funduszu.

Jednocześnie przestają obowiązywać okólniki Nr. 208 z dn. 27.XI.1930 r. (Zb. Zarz. str. 1234 poz. 13) oraz Nr. 179 z dn. 15.X.1931 r. (Dz. Urz. Min Spraw Wewn. Nr. 17, poz. 286) oraz pismo okólne z dn. 14.I.1928 r. Nr. SF. 73/2/28 (Zb. Zarz. str. 1230, poz. 4).

Za MINISTRA
(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

Wzór uchwały na pożyczkę długoterminową (konwersyjną) z Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego.

Rada Powiatowa—Miejska w . . . . . . na posiedzeniu, zwołenym w dniu . . . . 193 . . r. w celu skonwertowania pożyczk . . . krótkoterminow . . . wypłac . . . . Powiatowemu Związkowi Samorządowemu—miastu . . . . z Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego uchwala zaciągnąć w Polskim Banku Komunalnym z tegoż Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego długoterminową pożyczkę konwersyjną na zobowiązanie dłużne z terminem do lat . . . . w wysokości zł w zł. . . . . . według urzędowego kursu złota, stosując postanowienia art. 16 rozporządzenia

Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 5.XI. 1927 r. w sprawie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 855), przy oprocentowaniu, opłacie prowizji i sposobie amortyzacji pożyczki wskazanych w rozporządzeniu Pana Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz. 495) dotyczącym Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego.

Na zabezpieczenie spłaty kapitału, %% i innych należności z tytułu tej pożyczki Rada Powiatowa — Miejska wyraża zgodę na przekazywanie Polskiemu Bankowi Komunalnemu S. A. w Warszawie dodatków komunalnych do państwowego podatku od spożycia, zużycia względnie produkcji i udziału związków komunalnych w opłacie skarbowej od spirytusu oraz dodatków komunalnych do scalonego podatku przemysłowego, a w razie potrzeby również i innych podatków, które inkasują władze skarbowe lub Wydział Powiatowy—Zarząd Miejski w . . . . . .

Dalej Rada Powiatowa—Miejska w . . . . . uchwala, że . . . . . Powiatowy Związek Samorządowy—miasto . . . . z tytułu otrzymanej pożyczki poddaje się przepisom prawa względnie statutu Polskiego Banku Komunalnego obecnie istniejącym jak i tym, które w przyszłości mogą być wydane oraz rozporządzeniom P. Ministra Spraw Wewnętrznych wydanym lub mogącym być wydanymi na podstawie przysługujących mu uprawnień z mocy rozporządzenia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1.VI. 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 448) oraz zarządzeniom Specjalnej Komisji dysponującej Komunalnym Funduszem Pożyczkowo-Zapomogowym.

W związku z zaciągnięciem pożyczki Rada Powiatowa—Miejska uchwala poza tym upoważnić Wydział Powiatowy—Zarząd Miejski w . . . . do ustalenia i przyjęcia pozostałych wymaganych warunków dotyczących pożyczki, podpisania zobowiązań dłużnych oraz wogóle do przeprowadzenia wszystkich czynności prawnych, które wymagane będą przy zaciągnięciu pożyczki.

Zgodne z oryginałem w księdze protokułów Rady.

podpis — Przewodniczącego Wydziału Powiatowego
Starosta
(pieczęć) Prezydent
Burmistrz

Wzór uchwały na pożyczkę krótkoterminową z Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego.

Na posiedzeniu, zwołanym w dniu . . . . . 193. . r. Rada Powiatowa—Miejska w . . . . . . w celu . . . . uchwala zaciągnąć w Polskim Banku Komunalnym z Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego pożyczkę krótkoterminową na czasowe zasilenie funduszów kasowych do wysokości zł. . . . . na zobowiązania dłużne, przy oprocentowaniu i innych warunkach wskazanych w rozporządzeniu P. Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 26 sierpnia 1936 r. (Dz. U. R. P. Nr. 68, poz 496), dotyczącym Komunalnego Funduszu Pożyczkowo-Zapomogowego, a w razie niemożności zwrotu jej w terminie, ustalonym przez odnośne organa dysponujące tym funduszem, uchwala zaciągniętą pożyczkę w całkowitej względnie pozostałej do spłacenia sumie prolongować na dalszy okres na warunkach, jakie organ zarządzający Komunalnym Funduszem Pożyczkowo-Zapomogowym ustali.

Na zabezpieczenie spłaty kapitału, %% i innych należności z tytułu tej pożyczki Rada Powiatowa – Miejska wyraża zgodę na przekazywanie Polskiemu Bankowi Komunalnemu S. A. w Warszawie dodatków komunalnych do państwowego podatku od spożycia, zużycia względnie produkcji i udziału związków komunalnych w opłacie skarbowej od spirytusu oraz dodatków komunalnych do scalonego podatku przemysłowego, a w razie potrzeby również i innych podatków, które inkasują władze skarbowe lub Wydział Powiatowy—Zarząd Miejski w . . . . . .

Dalej Rada Powiatowa — Miejska w . . . . uchwala, że . . . . Powiatowy Związek Samorządowy — Miasto . . . . z tytułu otrzymanej pożyczki poddaje się przepisom prawa względnie statutu Polskiego Banku Komunalnego, obecnie istniejącym jak i tym, które w przyszłości mogą być wydane oraz rozporządzeniom P. Ministra Spraw Wewnętrznych, wydanym lub mogącym być wydanymi na podstawie przysługujących mu uprawnień z mocy rozporządzenia Pana Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 1.VI.1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 50, poz. 448), oraz zarządzeniom Specjalnej Komisji dysponującej Komunalnym Funduszem Pożyczkowo-Zapomogowym.

W związku z zaciągnięciem pożyczki Rada Powiatowa—Miejska uchwala poza tym upoważnić Wydział Powiatowy — Zarząd Miejski w . . . . do ustalenia i przyjęcia pozostałych wymaganych warunków, dotyczących pożyczki, podpisania zobowiązań dłużnych, podjęcia pożyczki w całości lub częściowo oraz wogóle do przeprowadzenia wszystkich czynności prawnych, które wymagane będą zarówno przy zaciąganiu pożyczki, jako też przy jej prolongacie względnie dalszych prolongatach.

Zgodne z oryginałem w księdze protokółów Rady.

Podpis — Przewodniczący Wydziału Powiatowego — Starosta
Prezydent
(pieczęć) Burmistrz

191.

OKÓLNIK Nr. 74

z dnia 29 września 1936 r.

o automatach do gier zręcznościowych.

(Nr. AA. 27 b-49).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

Coraz częściej dochodzi do wiadomości Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, że wydawa-

ne przez władze administracji ogólnej na podstawie prawa o publicznych przedsięwzięciach rozrywkowych z dnia 27 października 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 362) pozwolenia na eksploatację automatów zręcznościowych są nadużywane do ustawiania w miejscach publicznych i eksploatowania automatów służących do uprawiania gier niedozwolonych, jak hazardowych, premiowych, losowych, szczęścia i t. p., a więc takich, przy których nie tyle zręczność gracza, co raczej konstrukcja aparatu decyduje z góry o przeciętnym wyniku gry na niekorzyść gracza.

Dla ułatwienia odróżnienia automatów do gier zręcznościowych od automatów służących do uprawiania gier niedozwolonych, Ministerstwo wyjaśnia, że za automaty do gier zręcznościowych należy uważać zasadniczo tylko takie, które służą do zabawy (gry) dwom lub więcej osobom między sobą, a automat pobiera tylko drobną opłatę (np. 10 lub 20 groszy) za samo użycie aparatu do gry, z reguły przez z góry określony czas, niezależnie od przebiegu samej gry (np. bilardy automatyczne).—Natomiast wszelkiego rodzaju automaty do gry, przy których osoba fizyczna niejako gra z automatem i automat wypłaca grającemu bezpośrednio lub pośrednio (np. za pomocą żetonów) jakiekolwiek wygrane, chociażby niepieniężne, należy uważać za niedozwolone i tego rodzaju automaty intensywnie tępić.

Mając powyższe na uwadze Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o zarządzenie sprawdzenia wszystkich automatów do gier ustawianych w miejscach publicznych i zlikwidowania wszelkiego rodzaju automatów służących do uprawiania gier niedozwolonych oraz o pouczenie organów policyjnych, aby stale zwracały baczną uwagę na automaty do gier i o wszelkich zauważonych uchybieniach powiadamiały właściwe władze administracji ogólnej.

(—) Kawecki
PODSEKRETARZ STANU

192.

OKÓLNIK Nr. 75

z dnia 29 września 1936 r.

o usuwaniu kamieni z pól

(Nr. SG. 94-52-3).

Do

P. P. Wojewodów (wszystkich) i Przewodniczących Wydziałów Powiatowych.

W niektórych okolicach Państwa, obfitujących w kamienie na polach i pastwiskach, ludność rolnicza kamieni tych nie usuwa przez niedbalstwo, a częściowo w przekonaniu, że usunięcie kamieni może spowodować przesuszenie gleby. Pozostawienie kamieni na polach nie pozwala na podniesienie kultury rolnej, utrudnia uprawę i zmniejsza plony. Tymczasem zebranie kamieni może dać poważne korzyści rolnikom i przyczynić się do podniesienia stanu gospodarczego kraju. Gromadzenie kamieni z pól przy drogach sprzyja inicjowaniu i prowadzeniu budowy dróg bitych, bo ułatwia zdobycie materiału na nawierzchnię drogową. Za uprzednią zgodą zarządów drogowych względnie zarządów związków samorządowych, rolnicy mogą dostarczać kamień na drogę, na poczet należności podatkowych, jak również zamiast świadczeń robocizny na podstawie ustawy o świadczeniach w naturze na niektóre cele publiczne. Kamień może też znaleźć zastosowanie w budownictwie ogniotrwałym, przy robotach melioracyjnych lub może być sprzedany na tłuczeń, zakupywany przez władze kolejowe do wysypywania torowisk.

Proszę P. P. o zarządzenie, by w okolicach, gdzie kamień na polach występuje i nie jest z nich powszechnie usuwany, rozwinięta została propaganda za zbieraniem kamieni i układaniem ich w stosy, wzdłuż dróg i na miedzach. Przede wszystkim należy usuwać większe kamienie i głazy. Propagandę prowadzić należy przez organa samorządowe i instruktorów rolnych, przy oparciu się o organizacje rolnicze i młodzieżowe na wsi oraz służbę drogową i w miarę możności — nauczycielstwo i duchowieństwo. Pożądane jest stosowanie premii dla rolników, szczególnie wydatnie oczyszczających pola swe od kamieni i urządzanie zawodów między wsiami (konkursy) przystępującymi do oczyszczania pól od kamieni.

Za MINISTRA
(—) Korsak
PODSEKRETARZ STANU

III. Pisma Okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

193.

PISMO OKÓLNE

z dnia 18 września 1936 r.

o zaopatrywaniu gmin w karty zgonu.

(Nr. SS. 55-37-3).

Do

P. P. Wojewodów, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Opieki Społecznej komunikuje, że Związek Zawodowy Pracowników Samorządu Terytorialnego - Warszawa-Aleja

Jerozolimska 85 — na życzenie Ministerstwa Opieki Społecznej podjął się całkowitej akcji dostarczania gminom znormalizowanych kart zgonu, a więc drukowania, przyjmowania zamówień i kolportażu oraz przeprowadzania z gminami wynikających z tego tytułu rozrachunków.

Jednocześnie Związek Zawodowy Pracowników Samorządu Terytorialnego podał Ministerstwu Opieki Społecznej następujące ceny kart zgonu:

1) ciemno-żółte, w części drugiej obwód karty perferowany i gumowany od wewnątrz po 17 zł. — za 1.000 sztuk;

2) jasno-żółte oraz perferowane przez środek karty, bez gumowania po 12, 50 zł. — za 1.000 sztuk.

W związku z powyższym Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uznaje za wskazane zalecić gminom zaopatrywanie się w karty zgonu w Związku Zawodowym Pracowników Samorządu Terytorialnego, przy jednoczesnym zaprzestaniu zamawiania tych druków w innych drukarniach lub wykonywania ich we własnych zakładach.

Drukowania kart zgonu we własnym zakresie mogą dokonywać tylko te gminy miejskie, które mają własne urzędy statystyczne, o których mowa w § 18 rozporządzenia z dnia 30 listopada 1933 r. o chowaniu umarłych i stwierdzaniu przyczyny zgonu (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 103 z r. 1934).

ZA DYREKTORA DEPARTAMENTU

(—) Podwiński

NACZELNIK WYDZIAŁU

194.

PISMO OKÓLNE

z dnia 21 września 1936 r.

w sprawie przepisów o opłatach stemplowych w projektach legislacyjnych.

(Nr. GL. 47-24).

P. P. Dyrektorom (Gabinetu, Departamentów i Biur), Naczelnikom Wydziałów i Urzędnikom Referującym w Zarządzie Centralnym Min. Spraw Wewnętrznych.

Pismo Ministerstwa Skarbu z dn. 14.IX. 1936 r. Nr. D. V. 49742/5/36 podaję do wiadomości i stosowania z tym, że przy przesyłaniu do uzgodnienia w myśl § 121 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych projektów dekretów Prezydenta Rzeczypospolitej lub ustaw, należy do Ministerstwa Skarbu prócz jednego egzemplarza wysłać jeszcze drugi egz. z powołaniem się w tym przypadku na przytoczone powyżej pismo Ministerstwa Skarbu z dn. 14.IX. b. r. oczywiście wówczas, jeśli dany projekt zawiera przepisy o opłatach stemplowych.

Dla informacji nadmieniam, iż wspomniana w ust. 1 pisma Pana Ministra Skarbu zasada, że ustawa (względnie dekret) powinna dotyczyć tylko jednej dziedziny prawa, znalazła między innymi wyraz w postanowieniu pktu 5 rozdziału V „Redakcja postanowień aktu" str. 77 Regulaminu Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

(—) Kawecki

PODSEKRETARZ STANU

Otrzymują ponadto:

P. Komendant Główny Policji Państwowej,
„ Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego,
„ Dowódca Korpusu Ochrony Pogranicza.

MINISTERSTWO SKARBU
Warszawa,
dn. 14 września 1936 r.
Nr. D. V. 49742/5/36.

Do
Pana Ministra Spraw Wewnętrznych.

Komisja Prawnicza Sejmu ustaliła zasadę, w myśl której każda ustawa powinna dotyczyć tylko jednej dziedziny prawa. Jeśli przy unormowaniu ustawowym pewnego przedmiotu z punktu widzenia pewnej dziedziny prawa okazuje się potrzeba unormowania nadto tegoż przedmiotu w innej dziedzinie prawa, to — zdaniem sejmowej Komisji Prawniczej — należy te potrzeby urzeczywistnić drogą wydania dwóch ustaw oddzielnych.

Komisja Prawnicza zastosowała powyższe swoje tezy np. do rządowego projektu prawa czekowego (druk Nr. 62 kadencji IV), skreślając art. 88, dotyczący opłat stemplowych od czeków.

Wobec powyższego upraszam Pana Ministra o wydanie polecenia, aby Ministerstwo do opracowywanych obecnie projektów dekretów i ustaw nie włączało tych przepisów o opłatach stemplowych, które, zdaniem projektodawcy, powinny być wydane w związku z normami, stanowiącymi główną treść projektu. Natomiast zechce Ministerstwo—najpóźniej do końca października b. r. — przesyłać Ministerstwu Skarbu określone w zdaniu poprzednim teksty, dotyczące opłat stemplowych, załączając tekst projektu głównego. Ministerstwo Skarbu—w razie potrzeby po przeprowadzeniu korespondencji lub odbyciu konferencji z Ministerstwem projektującym i w razie ustalenia, że i w jakim brzmieniu dany tekst jest potrzebny—zgromadzi wszystkie takie teksty w jednym projekcie ustawy.

(—) E. Kwiatkowski

MINISTER SKARBU

195.

PISMO OKÓLNE

z dnia 23 września 1936 r.

o podstawie do ubiegania się o odroczenie służby wojskowej przez słuchaczów zagranicznych zakładów naukowych.

(Nr. Wojsk. B. 8-15-1).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego wyjaśnia, że zgodnie z § 3 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 10 lipca r. b. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 433) odroczenie czynnej służby wojskowej obowiązkowej z tytułu studiów w wyższych zakładach naukowych zagranicznych, służy słuchaczom rzeczywistym wyższych zakładów naukowych zagranicznych, wymienionych w załączniku do rozporządzenia. W stosunku do udających się na studia za granicę po raz pierwszy za słuchaczów rzeczywistych należy uważać osoby, które przedstawiają dowód definitywnego przyjęcia do szkoły zagranicznej, nie zaś dowód prowizorycznego wpisu do danej szkoły.

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

196.

PISMO OKÓLNE

z dnia 25 września 1936 r.

o Prywatnym Gimnazjum Męskim Zrzeszenia Nauczycieli „Oświata" w Warszawie.

(Nr. Wojsk. B. 8-16-1).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

Na podstawie pisma Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dn. 18.IX 1936 r. Nr. II-S-5973/36, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, że szkoła pod nazwą Prywatne Gimnazjum Męskie Zrzeszenia Nauczycieli „Oświata" w Warszawie uprawnia uczniów ostatniej klasy do korzystania z odroczenia służby wojskowej na podstawie art. 63 p. 1 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

Wobec powyższego należy w wykazie szkół średnich ogólno-kształcących w m. st. Warszawie zawartym na str. 950 Dziennika Ustaw R. P. Nr. 58, poz. 433 z 1936 r. uczynić o szkole wyżej wymienionej odpowiednią adnotację.

(—) Wyszyński mjr.
DYREKTOR BIURA WOJSKOWEGO

Ponadto otrzymują do wiadomości:

1. Min. Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego na Nr. II S-5973/36 z dn. 18.IX 1936 r.
2. Min. Spraw Wojskowych Departament Uzupełnień,
3. Min. Spraw Zagranicznych—Departament Konsularny.

197.

PISMO OKÓLNE

z dnia 26 września 1936 r.

o cenach cegły.

(Nr. Apr. 75-7-1)

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

W związku z ujawnioną spekulacją w handlu cegłą polecam Panom bezzwłocznie zarządzić zbadanie miejscowych cen cegły i odwrotnie podać Ministerstwu Spraw Wewnętrznych ceny cegły loco cegielnia, stacja załadowcza i miejsce budowy na dzień 1 lipca b. r. i 26-go września b. r.

Następnego sprawozdania o cenach cegły na dzień 10 października b. r. oczekuję do dnia 12 października r. b.

W sprawozdaniach tych należy uzasadnić każdorazowo rozpięcie cen cegły między cegielnią, stacją załadowczą i miejscem budowy oraz w okresie od lipca r. b. do cen ostatnio pobieranych.

Przy opracowywaniu materiałów potrzebnych do omawianych sprawozdań należy wezwać do współpracy czynniki fachowe organizacyj branżowych oraz wykorzystać doświadczenie władz budowlanych.

Wreszcie polecam dane o cenach cegły objąć od października b. r. sprawozdaniem o cenach artykułów pierwszej potrzeby nadsyłanym w myśl zarządzenia z dnia 25.X.1931 r. Nr. Apr. 182/6.

(—) Sławoj Składkowski
MINISTER

198.

PISMO OKÓLNE

z dnia 29 września 1936 r.

w sprawie fachowego nadzoru nad samorządowymi szkółkami drzew owocowych.

(Nr. SS. 52-41-3).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Przewodniczących Wydziałów Powiatowych i Prezydentów Miast.

Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych ustaliło tymczasowe zasady uznawania szkółek drzew owocowych i zarządzeniem swym z dnia 20 maja 1935 r. Nr. R. III-1/8 wskazało na potrzebę rozciągnięcia nad szkółkami drzew owocowych fachowego nadzoru Izb Rolniczych.

Powołane zarządzenie Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych uregulowało również sprawę opłat, które należy wnosić za lustracje

i uznawanie szkółek. Mianowicie opłaty mają na celu tylko pokrycie kosztów podróży członków komisji, przy czym do czasu jednolitego unormowania wysokości tych opłat nie powinny one przekraczać: przy szkółkach o powierzchni ogólnej do 2 ha—30 zł.; od 2 ha do 5 ha — 50 zł. i ponad 5 ha — 75 zł.

Nawiązując do zarządzenia Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 27 sierpnia 1935 r. Nr. R-III-1/6, dotyczącego poddania fachowemu nadzorowi Izb Rolniczych szkółek drzew owocowych utrzymywanych przez związki samorządowe — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaleca zgłoszenie do właściwych Izb Rolniczych wszelkich szkółek drzew owocowych związków samorządowych.

Fachowy nadzór Izb Rolniczych wpłynie na podniesienie poziomu produkcji szkółkarskiej tych szkółek samorządowych, w których poziom ten jest niski a jednocześnie umożliwi związkom samorządowym korzystanie z wskazówek i zaleceń co do wyznaczonego przez Ministerstwo Rolnictwa kierunku i zakresu rozwoju samorządowych szkółek drzew owocowych.

Za DYREKTORA DEPARTAMENTU
(—) Podwiński
NACZELNIK WYDZIAŁU

199.

PISMO OKÓLNE

z dnia 29 września 1936 r.

o wydalaniu cudzoziemców z Polski do W. M. Gdańska.

(Nr. AC. 76-d-164-3).

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Zarządzeniem z dnia 10 sierpnia 1923 r. Nr. BO. 18275 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleciło ściśle przestrzegać uchwały Rady Ministrów z dnia 26 lipca 1923 r., w myśl której „władze administracyjne nie będą wysiedlały obcych obywateli oraz osób pozbawionych obywatelstwa z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na teren W. M. Gdańska".

Zarządzenie to jest wykonywane w ten sposób, że w decyzjach o wydaleniu, wydawanych przez wojewódzkie oraz powiatowe władze administracji ogólnej, zamieszczane jest zastrzeżenie, że wydalanemu wolno jest wyjechać z granic Rzeczypospolitej w dowolnym kierunku, za wyjątkiem Wolnego Miasta Gdańska.

Ponieważ zastrzeżenie to nie odpowiada intencji uchwały Rady Ministrów z 1923 r., a nadto nasuwa uzasadnioną wątpliwość co do jego celowości, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Zagranicznych wyjaśnia, że przytoczona uchwała Rady Ministrów z 1923 roku mogła mieć na myśli jedynie kierowanie lub przymusowe odstawianie do granic W. M. Gdańska cudzoziemców, wydalanych z granic Rzeczypospolitej, nie zaś krępowanie ich w swobodzie wyjazdu z Rzeczypospolitej.

W związku z powyższym, należy zaniechać zamieszczania w decyzjach o wydaleniu zastrzeżeń co do wyjazdu na obszar W. M. Gdańska, a poza tym postępować jak dotychczas, to znaczy ani nie nakazywać wydalanym cudzoziemcom wyjazdu na obszar W. M. Gdańska, ani nie zarządzać przymusowego odstawiania wydalanych cudzoziemców do granicy W. M. Gdańska, chyba że wydalany cudzoziemiec jest obywatelem W. M. Gdańska.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

200.

PISMO OKÓLNE

z dnia 30 września 1936 r.

o donieslenlach karnych organów izb rolniczych.

(Nr. AP. 106-198).

Do

Urzędów Wojewódzkich, Komisariatu Rządu na m. st. Warszawę i Starostw.

W myśl przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 2, poz. 16) do zadań tych izb między innymi należy „wykonywanie czynności powierzonych izbom rolniczym przez ustawy i rozporządzenia . . .".

Zasada ta została zrealizowana dotychczas w ustawach szczególnych, a mianowicie: w ustawie z dn. 5.III.1934 r. o nadzorze nad hodowlą bydła, trzody chlewnej i owiec (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 349), w ustawie z dn. 13.III.1934 r. o nadzorze nad hodowlą koni (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 284) oraz w ustawie z dn. 22.IV.1936 r. o mleczarstwie (Dz. U. R. P. Nr. 35, poz. 272).

W związku z powierzeniem izbom rolniczym wykonywania czynności, mających charakter czynnności administracji państwowej, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych oznajmia, że nie znajduje przeszkód przeciwko stosowaniu w tych przypadkach postępowania karno-administracyjnego nakazowego na podstawie doniesień organów izb rolniczych (opartych na ich własnym spostrzeżeniu), jako podpadających pod pojęcie „władz i organów urzędowych" o których mowa w art. 45 rozporządzenia o postępowaniu karno-administracyjnym.

(—) Michałowski
DYREKTOR DEPARTAMENTU

B.

I. Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 18 września Nr. 70 Rok 1936

Poz. 500. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1936 r. o ograniczeniu urzędników i żołnierzy w obejmowaniu stanowisk w niektórych przedsiębiorstwach i instytucjach finansowych.

Na podstawie art. 55 ust (1) ustawy konstytucyjnej i art. 1 pkt. a) ustawy z dnia 2 lipca 1936 r. o upoważnieniu Prezydenta Rzeczypospolitej do wydawania dekretów (Dz. U. R. P. Nr. 51, poz. 363) postanawiam co następuje:

Art. 1. (1) Urzędnik, do którego obowiązków służbowych należy kontrola lub nadzór nad przedsiębiorstwem lub instytucją finansową bądź wydawanie decyzyj w sprawach tego przedsiębiorstwa lub instytucji, a w szczególności zawieranie albo zatwierdzanie w imieniu Skarbu Państwa umów lub udzielanie koncesyj i t. p., nie może w ciągu 3 lat od dnia rozwiązania z nim stosunku służbowego objąć stanowiska w zarządzie, radzie nadzorczej lub komisji rewizyjnej albo jakiegokolwiek innego stanowiska w powyższym przedsiębiorstwie lub instytucji, jeżeli za pełnienie czynności na tym stanowisku miałby otrzymać wynagrodzenie pod jakąkolwiek formą.

(2) Jeżeli urzędnik wykonywał obowiązki służbowe, określone w ust. (1), nie bezpośrednio przed rozwiązaniem z nim stosunku służbowego, wówczas zakaz, ustalony w ust. (1), obowiązuje od daty zwolnienia urzędnika od powyższych obowiązków.

(3) Jeżeli urzędnik przed zwolnieniem go ze służby państwowej był przeniesiony w stan nieczynny, wówczas okres lat 3 liczy się od daty przeniesienia urzędnika w stan nieczynny.

(4) Za urzędników w rozumieniu dekretu niniejszego uważa się również pracowników kontraktowych a także pracowników przedsiębiorstw i monopolów państwowych z wyjątkiem przedsiębiorstw wydzielonych z administracji państwowej na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 195).

(5) Do przedsiębiorstw i instytucyj finansowych w rozumieniu ust. (1) zalicza się:

1) przedsiębiorstwa prywatne i ich związki, porozumienia lub zrzeszenia, towarzystwa kredytowe, przedsiębiorstwa bankowe i ubezpieczeniowe;

2) przedsiębiorstwa i monopole państwowe, przedsiębiorstwa związków samorządowych, przedsiębiorstwa instytucyj ubezpieczeń społecznych, Bank Polski, Bank Gospodarstwa Krajowego, Państwowy Bank Rolny, Pocztową Kasę Oszczędności i komunalne kasy oszczędności.

Art. 2. (1) Naruszenie zakazów, ustalonych w art. 1, pociąga za sobą dla sprawcy, skutki następujące:

1) utratę wszelkich praw, wynikających ze stosunku służbowego do Państwa;

2) obowiązek płacenia od otrzymywanego w przedsiębiorstwie lub instytucji wynagrodzenia podwójnej stawki podatku dochodowego, przypadającego od tego wynagrodzenia na mocy przepisów działu II ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. z r. 1936 Nr. 2, poz. 6), a to w ciągu okresu przewidzianego w art. 1.

(2) Utrata praw, określonych w ust. (1) pkt 1), pociąga za sobą obowiązek zwrotu na rzecz Skarbu Państwa kwot, wypłaconych urzędnikowi z tytułu rozwiązania z nim stosunku służbowego i przez czas pozostawania w stanie nieczynnym (art. 1 ust. (3)). Egzekucja tych kwot następuje w trybie administracyjnym.

(3) Niezależnie od skutków, wymienionych w ust. (1) i (2), urzędnik nie może być ponownie przyjęty do służby państwowej na stałe, prowizorycznie lub kontraktowo.

Art. 3. Przepisów art. 1 i 2 nie stosuje się:

1) gdy urzędnik, po rozwiązaniu stosunku służbowego, obejmuje stanowisko w przedsiębiorstwie lub instytucji (art. 1 ust. (5)) na mocy nominacji Prezydenta Rzeczypospolitej lub władzy naczelnej oraz gdy objęcie takiego stanowiska wymaga zatwierdzenia władzy naczelnej;

2) gdy urzędnik obejmuje za zezwoleniem władzy naczelnej stanowisko w przedsiębiorstwie lub instytucji, wymienionych w art. 1 ust. (5) pkt. 2);

3) gdy urzędnik, po rozwiązaniu stosunku służbowego, obejmuje w przedsiębiorstwie lub instytucji, w których pracował przed przejściem na służbę państwową, to samo stanowisko, jakie w nich poprzednio zajmował.

Art. 4. (1) Orzekanie skutków, wymienionych w art. 2 ust. (1) pkt. 1) oraz w art. 2 ust. (2), należy do władzy naczelnej urzędnika, skutków zaś, wymienionych w art. 2 ust. (1) pkt. 2), — do Ministra Skarbu w porozumieniu z władzą naczelną urzędnika.

(2) Odpisy orzeczeń doręcza się: osobie interesowanej, przedsiębiorstwu lub instytucji, obowiązanym do potrącania podatku dochodowego (art. 44 ustawy o państwowym podatku dochodowym), a to w celu wykonania przepisu art. 2 ust. (1) pkt. 2) dekretu niniejszego, oraz władzom skarbowym, powołanym do wypłat na rzecz byłych urzędników (art. 2 ust. (2)) i do pobierania podatku dochodowego.

(3) Nadwyżka podatku dochodowego, ustalona w art. 2 ust. (1) pkt 2) a należna za czas od daty objęcia stanowiska w przedsiębiorstwie lub instytucji finansowej do daty zawiadomienia (ust. (2) artykułu niniejszego), powinna być przez przedsiębiorstwo lub instytucję potrącona w całości z wynagrodzenia, należnego byłemu urzędnikowi w miesiącu następującym po dacie

zawiadomienia. Jeżeli wynagrodzenie to nie wystarcza na pokrycie nadwyżki, różnice należy potrącić w miesiącach następnych.

(4) Wraz z odpisem orzeczenia doręcza się przedsiębiorstwu lub instytucji wezwanie do wykonania przepisu ust. (3).

Art. 5. Władza naczelna urzędnika obowiązana jest stwierdzić na jego prośbę, najpóźniej w terminie miesięcznym od dnia wniesienia podania, czy zamierzone przez niego objęcie stanowiska w przedsiębiorstwie lub instytucji, wymienionej w art. 1 ust. 5 pkt 1), nie jest sprzeczne z przepisami dekretu niniejszego.

Art. 6. Naruszenie obowiązków, ustalonych w art. 2 ust. (1) pkt 2) i w art. 4 ust. (3), pociąga za sobą skutki, przewidziane w Ordynacji Podatkowej (Dz. U. R. P. z 1936 r. Nr. 14, poz. 134), a w szczególności dla pracodawcy odpowiedzialność za niepotrącenie nadwyżki podatku dochodowego.

Art. 7. Przepisy dekretu niniejszego stosuje się odpowiednio do żołnierzy.

Art. 8. Wykonanie dekretu niniejszego porucza się Ministrowi Skarbu oraz innym ministrom, każdemu we właściwym mu zakresie działania.

Art. 9. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 501. Rozporządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 18 sierpnia 1936 r. o zmianie rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej z dnia 14 czerwca 1934 r. w sprawie dokonywania zgłoszeń przez pracodawców rolnych, sposobu ryczałtowania i uiszczania składek za ubezpieczenie od wypadków w zatrudnieniu i chorób zawodowych oraz o wysokości tych składek, wydanego w zakresie §§ 2, 3, 5, 11, 13 i 22 w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Poz. 502. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 27 sierpnia 1936 r. o zmianie taryfy na wyroby tytoniowe.

Poz. 503. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 sierpnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego o uboju zwierząt gospodarskich.

Na podstawie art. 3 i 7 ustawy z dnia 17 kwietnia 1936 r. o uboju zwierząt gospodarskich w rzeźniach (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 237) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Ubój bydła rogatego może być dokonywany poza rzeźniami w przypadkach:

a) uboju z konieczności, w rozumieniu przepisów o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa, oraz

b) uboju na potrzeby własnego gospodarstwa domowego, w rozumieniu przepisów o badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa, jeżeli odbywa się on w miejscowości, nie posiadającej czynnej rzeźni publicznej, a zwierzęta nie wykazują objawów lub zmian, nasuwających wątpliwości co do zdatności mięsa do spożycia.

(2) Ubój koni może być dokonywany poza rzeźnią jedynie w przypadkach uboju z konieczności.

§ 2. (1) Ubój bydła rogatego, owiec, kóz, świń i koni powinien odbywać się w ten sposób, aby ogłuszanie i wykrwawianie następowały w osobnym pomieszczeniu, do którego zwierzęta wprowadzane będą w ilości, która niezwłocznie i jednocześnie może być poddana ubojowi.

(2) Bydło rogate oraz konie wprowadzane do hal ubojowych powinny mieć zasłonięte oczy.

§ 3. Zwierzęta, przeznaczone na ubój, powinny być prowadzone i pędzone ostrożnie, aby uniknąć ślizgania się zwierząt i upadania.

§ 4. Przed ogłuszeniem lub w inny sposób pozbawieniem przytomności zwierzęta powinny być unieruchomione; przy unieruchamianiu zwierząt należy postępować w sposób oględny unikając zadawania zwierzętom niepotrzebnych cierpień; jeżeli unieruchomienie wymaga krępowania zwierzęcia, to krępowanie powinno odbywać się tylko w takim stopniu, jaki jest potrzebny do wykonania ogłuszenia lub pozbawienia zwierzęcia przytomności.

§ 5. (1) Natychmiast po unieruchomieniu zwierzęcia należy je ogłuszyć lub w inny sposób pozbawić przytomności i wykrwawić.

(2) Celem ogłuszenia lub w inny sposób pozbawienia zwierząt przytomności przed wykrwawieniem należy stosować:

a) metody mechaniczne lub

b) prąd elektryczny.

Gnykowanie oraz skręcanie kręgów szyi jest zakazane.

(3) Ogłuszanie lub w inny sposób pozbawianie zwierząt przytomności musi być tak wykonane, aby uniknąć niepotrzebnych cierpień zwierzęcia. Musi ono nastąpić szybko i być niezawodne oraz na tyle trwałe, aby umożliwić wykrwawienie w stanie utraty przytomności. Należy je wykonywać przy użyciu specjalnych przyrządów i narzędzi typów uznanych przez Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych.

§ 6. Przyrządy i narzędzia używane do ogłuszania lub w inny sposób pozbawiania przytomności powinny być utrzymywane w stanie pełnej używalności. Nie wolno używać przyrządów i narzędzi działających wadliwie i nieskutecznie.

§ 7. Sposób ogłuszania lub w inny sposób pozbawiania przytomności powinien być przewidziany w regulaminie rzeźni i zatwierdzony przez władze, wykonywające nadzór nad urzędowym badaniem zwierząt rzeźnych i mięsa.

§ 8. Do oprawienia zwierzęcia można przystąpić dopiero po stwierdzeniu jego śmierci.

§ 9. Miejsce, na którym odbywa się ubój zwierzęcia, powinno być natychmiast po wykrwawieniu oczyszczone ze krwi, wydzielin i wydalin zwierzęcia.

§ 10. (1) Ogluszanie lub w inny sposób pozbawianie przytomności oraz wykrwawianie zwierząt mogą być dokonywane jedynie przez osoby płci męskiej w wieku co najmniej 18 lat.

(2) Do ogłuszania i wykrwawiania dopuszcza się tylko takie osoby, które dają gwarancję, że czynność tę wykonają sprawnie i z umiejętnością zawodową.

§ 11. (1) Przy uboju mogą być obecne tylko osoby należące do personelu rzeźni i posiadacz zwierząt; inne osoby mogą być obecne jedynie za zezwoleniem kierownika rzeźni.

(2) Osoby poniżej 16 lat nie mogą być obecne przy uboju.

§ 12. Organa urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa powinny nadzorować, aby przy uboju nie zadawano zwierzętom zbędnego bólu i cierpień.

§ 13. Przepisy rozporządzenia niniejszego nie dotyczą:

a) uboju, dokonywanego w zagrodach zapowietrzonych w myśl przepisów o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych,

b) w zakresie §§ 4, 5, 6 i 7 uboju zwierząt dla spożycia tych grup ludności, których wyznanie wymaga stosowania przy uboju specjalnych zabiegów.

§ 14. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Poz. 504. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 sierpnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych o sposobach i warunkach uboju rytualnego zwierząt gospodarskich.

Na podstawie art. 5 ust. (1) ustawy z dnia 17 kwietnia 1936 r. o uboju zwierząt gospodarskich w rzeźniach (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 237) zarządzam co następuje:

§ 1. (1) W rozumieniu rozporządzenia niniejszego wyrażenie „ubój rytualny“ oznacza ubój zwierząt dla spożycia przez te grupy ludności, których wyznanie wymaga stosowania przy uboju specjalnych zabiegów natury wyznaniowej.

(2) Rozporządzenie niniejsze dotyczy uboju rytualnego: bydła rogatego (również cieląt), koni, owiec, kóz i drobiu.

§ 2. (1) Ubój rytualny powinien odbywać się w rzeźniach samorządowych, wyznaczonych przez wojewodę. Wojewoda może wyrazić zgodę na ubój również w innej rzeźni, o ile rzeźnia taka znajduje się w miejscowości, gdzie nie ma rzeźni samorządowej.

(2) Ubój rytualny dla celów wywozu za granicę powinien odbywać się w rzeźniach, wyznaczonych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

(3) Ubój rytualny drobiu może odbywać się również w innych miejscach.

§ 3. Rzeźnie, w których odbywa się ubój rytualny, powinny posiadać odpowiednie urządzenia techniczne i sanitarne oraz stały nadzór weterynaryjny. Miejsca uboju drobiu powinny być tak urządzone, aby łatwo dawały się oczyszczać i odkażać.

§ 4. (1) Rytualne wykrwawienie (rytualne zarzynanie) może być dokonywane przez osoby w wieku powyżej 18 lat, posiadające zezwolenie kierownika rzeźni.

(2) O ile ustawy państwowe przewidują w zadaniach gminy wyznaniowej obowiązek troszczenia się o dostarczanie swym członkom mięsa z uboju rytualnego, wymagane są od osoby dokonywającej rytualnego wykrwawiania (zarzynania), poza zezwoleniem kierownika rzeźni:

a) pisemna zgoda właściwej władzy wyznaniowej danej gminy wyznaniowej,

b) stwierdzenie przez zarząd danej gminy wyznaniowej, że osoba ta znajduje się na etacie gminy w charakterze rytualnego rzezaka lub że wspomniany zarząd nie sprzeciwia się wykonywaniu przez tę osobę rytualnego wykrwawiania (zarzynania).

§ 5. (1) Ubój rytualny w rzeźni powinien odbywać się w oddzielnym pomieszczeniu, wyłącznie do tego celu przeznaczonym.

(2) Wojewoda może zezwolić na ubój rytualny w ogólnych pomieszczeniach dla uboju, jednakże pod warunkiem, że ubój rytualny nie może odbywać się jednocześnie z ubojem zwykłym.

§ 6. Osoby, upoważnione do wykrwawiania przy uboju rytualnym, mogą czynić to bez uprzedniego ogłuszania lub w inny sposób pozbawiania przytomności — na wyraźne żądanie posiadacza zwierzęcia.

§ 7. Przy czynnościach przygotowawczych do uboju rytualnego bez ogłuszania lub innego sposobu pozbawiania zwierząt przytomności należy przestrzegać warunków następujących:

a) wprowadzenie zwierzęcia na miejsce uboju powinno nastąpić dopiero wówczas, gdy rzezak rytualny znajduje się na miejscu uboju z przygotowanymi narzędziami;

b) pętanie i kładzenie zwierzęcia do uboju może być wykonane tylko przez odpowiednio wyszkolone osoby; czynności te powinny być wykonywane sprawnie i szybko oraz z największym oszczędzaniem zwierzęcia; kładzenie bydła roga-

tego, oprócz cieląt, powinno odbywać się za pomocą przyrządów do kładzenia, typów uznanych przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych;

c) powrozy, używane do pętania, powinny być odpowiednio mocne i tak zadzierzgnięte lub zawiązane, aby zerwanie ich lub oswobodzenie się z nich zwierzęcia było uniemożliwione;

d) unieruchamianie głowy powinno być dokonywane przez osoby, posiadające odpowiednią siłę fizyczną.

§ 8. (1) Ilość zwierząt, które mogą być poddane ubojowi rytualnemu, powinna być ograniczona do potrzeb tej ludności, której wyznanie zabrania spożywania innego mięsa, i to w ten sposób, żeby cała ilość mięsa, pochodząca z uboju rytualnego (części przednie i tylne), odpowiadała potrzebom spożycia właściwych grup ludności oraz wywozu tego rodzaju mięsa i jego przetworów za granicę.

(2) Wojewódzkie władze administracji ogólnej, a dla m. st. Warszawy Zarząd Miejski ustalają dla każdego powiatu oraz miast wydzielonych na okres od 1 do 3 miesięcy, zależnie od miejscowych warunków, w kg żywej wagi ilość zwierząt do uboju rytualnego. Powiatowe władze administracji ogólnej, a w miastach wydzielonych zarządy tych miast przeprowadzają podział tej ilości pomiędzy sprzedawców mięsa z uboju rytualnego, wydając im pozwolenia na ubój rytualny według zał. wzoru Nr. 1 i wyznaczając rzeźnie, w których ubój ten powinien być wykonywany.

(3) Władze, wymienione w ust. (2), przed dokonaniem podziału tej ilości wysłuchają opinii władz zainteresowanych gmin wyznaniowych.

(4) Przepisy paragrafu niniejszego nie dotyczą drobiu.

§ 9. (1) Pozwolenia na ubój rytualny, o których mowa w ust. (2) § 8, wydaje się wyłącznie koncesjonowanym stosownie do art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 17 kwietnia 1936 roku o uboju zwierząt gospodarskich w rzeźniach (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 237) sprzedawcom mięsa z uboju rytualnego lub przetworów tego mięsa.

(2) W pozwoleniu należy wymieniać:

a) imię i nazwisko posiadacza koncesji;

b) rzeźnię, w której ubój rytualny powinien być wykonany;

c) ogólną wagę zwierząt żywych, które koncesjonariusz może w okresie ważności pozwolenia poddać ubojowi rytualnemu;

d) miejsca sprzedaży mięsa i przetworów (lub przeznaczenie wywozu za granicę);

e) okres ważności pozwolenia.

Pozwolenia na ubój rytualny nie mogą być odstępowane innym osobom, chociażby również posiadaczom koncesji.

(3) Organ urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w rzeźniach przed dopuszczeniem zwierząt do uboju oznacza każdorazowo na pozwoleniach wagę zwierząt, dopuszczonych do uboju.

(4) Posiadacze koncesji, którym wydano pozwolenia na ubój rytualny, są obowiązani pozwolenia te przechowywać dla celów kontroli oraz zwracać właściwym władzom przy odbiorze pozwoleń następnych.

§ 10. Ministerstwo Rolnictwa i Reform Rolnych wydaje pozwolenia na ubój rytualny na wywóz mięsa lub przetworów za granicę oraz ustala warunki tego uboju.

§ 11. (1) Powiatowe władze administracji ogólnej i zarządy miast wydzielonych powinny prowadzić dla celów kontroli wykazy osób, otrzymujących pozwolenie na ubój rytualny, rzeźni oraz wagi zwierząt, dopuszczonych do uboju rytualnego, — według zał. wzoru Nr. 2.

(2) Organa urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w rzeźniach, wyznaczonych do uboju rytualnego, powinny być powiadamiane o osobach koncesjonariuszy oraz o wydanych pozwoleniach.

§ 12. (1) Organ urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w rzeźni wyznaczonej do uboju rytualnego, powinien prowadzić osobny dziennik według zał. wzoru Nr. 3, w którym zaznacza każdorazowo rodzaj, ilość i wagę poddanych ubojowi rytualnemu zwierząt z podaniem nazwiska i imienia posiadacza oraz numeru pozwolenia na ubój.

(2) Organ urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa w rzeźni wydaje świadectwa na wywóz mięsa z uboju rytualnego poza granice miejscowości, w której dokonano uboju, gdy miejsce sprzedaży wymienione w pozwoleniu, położone jest poza granicami tej miejscowości i tylko w ramach ilości, wymienionej w pozwoleniach.

(3) Na świadectwach należy umieszczać odciski pieczęci, umieszczonych na mięsie, wskazujących, że mięso pochodzi z uboju rytualnego.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

(Str. 1).

Wzór Nr. 1.

Załącznik do § 8 rozp. Min. Roln. i Reform Roln. z dnia 26 sierpnia 1936 r. (poz. 504).

POZWOLENIE NA UBÓJ RYTUALNY Nr. ....

P. .... posiada koncesję na sprzedaż mięsa z uboju
(imię i nazwisko posiadacza koncesji)

rytualnego w .... oraz ma prawo
(miejscowość, ulica, Nr. domu).

w czasie od .... do .... poddać ubojowi rytualnemu w rzeźni ....

.... zwierzęta gospodarskie: bydło rogate (także cielęta),
(nazwa rzeźni i miejscowości)

konie, kozy i owce,

ogółem .... (słownie: ....

....)

kilogramów wagi żywej.

Pieczęć i podpis władzy

(Str. 2).

Wykaz zwierząt poddanych ubojowi rytualnemu.

Data uboju	Ilość i rodzaj zwierząt	Waga żywa	Pieczęć lub znak i podpis organu urzędowego badania	Data uboju	Ilość i rodzaj zwierząt	Waga żywa	Pieczęć lub znak i podpis organu urzędowego badania

Uwagi: 1) Jeżeli z braku wagi zwierzę nie mogło być zważone, należy przed cyfrą postawić znak sz (waga na podstawie szacunku).

2) Pozwolenie niniejsze należy zwrócić w stanie niezniszczonym właściwej władzy przy odbiorze pozwolenia na okres następny.

Wzór Nr. 2.

Załącznik do § 11 rozp. Min. Roln. i Reform Roln. z dnia 26 sierpnia 1936 r. (poz. 504)

Str. ____________

WYKAZ POZWOLEŃ NA UBÓJ RYTUALNY.

Imię nazwisko koncesjonariusza ____________

Miejsce sprzedaży mięsa, wymienione w koncesji ____________

Wystawiono pozwolenie na ubój rytualny:					Pozwolenie wykorzystano na ogólną ilość kg żywej wagi (wypełnić po zwrocie)	Uwagi
Dnia	Nr.	w rzeźni	ważne na okres od — do	na ogólną ilość kg żywej wagi		

Wzór Nr. 3.

Załącznik do § 12 rozp. Min. Roln. i Reform Roln. z dnia 26 sierpnia 1936 r. (poz. 504).

Nazwa rzeźni:

DZIENNIK UBOJU RYTUALNEGO.

Data uboju	Imię i nazwisko osoby wymienionej w pozwoleniu (koncesjonariusza)	Nr. pozwolenia	Rodzaj i ilość zwierząt	Waga w kg	Uwagi

Poz. 505. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 5 września 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych o warunkach obrotu mięsem, pochodzącym z uboju rytualnego.

Na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 17 kwietnia 1936 r. o uboju zwierząt gospodarskich w rzeźniach (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 237) zarządzam co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. (1) Mięso zwierząt ciepłokrwistych, pochodzące z uboju, dokonywanego w myśl art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 kwietnia 1936 r. o uboju zwierząt gospodarskich w rzeźniach, chociażby nie zostało uznane za odpowiadające rytuałowi, jak również przetwory, zawierające mięso z uboju rytualnego, powinny być przed dopuszczeniem do obrotu handlowego oznakowane stosownie do przepisów §§ 8 — 11.

(2) Wywabianie, zacieranie i usuwanie w jakikolwiek inny sposób znaków, stwierdzających, że mięso lub jego przetwory pochodzą z uboju rytualnego, jest zakazane.

§ 2. Mięso i przetwory mięsne określone w § 1 ust. 1 mogą być sprzedawane wyłącznie przez firmy koncesjonowane na warunkach, ustalonych w rozporządzeniu niniejszym.

§ 3. (1) Mięso, pochodzące z uboju rytualnego, może być sprzedawane jedynie w zakładzie tego koncesjonariusza, na którego nazwisko (firmę) było wystawione pozwolenie uboju w myśl § 9 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 26 sierpnia 1936 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych o sposobach i warnnkach uboju rytualnego zwierząt gospodarskich (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 504). Wyrażenie „ubój rytualny“ oznacza ubój zwierząt, określony w § 1 tegoż rozporządzenia. Odprzedaż lub odstępowanie mięsa innym koncesjonariuszom jest niedozwolone.

(2) Przepisów ustępu poprzedzającego nie stosuje się:

a) w przypadkach, przewidzianych w § 4,

b) do mięsa, przeznaczonego do wywozu za granicę,

c) do podrobów, łoju, krwi, skór, jelit, kopyt i kości.

§ 4. Mięso z uboju rytualnego może być na życzenie właściciela dopuszczone do sprzedaży w koncesjonowanej jatce, pozostającej w administracji zarządu gminy, w której dokonany został ubój, na warunkach, obowiązujących w „tanich jatkach“ — w rozumieniu § 43 ust. 1 i § 44 rozporządzenia Ministra Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1929 r. o urzędowym badaniu zwierząt rzeźnych i mięsa w kraju (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 305).

§ 5. Sprzedaż mięsa z uboju rytualnego powinna być dokonywana w ten sposób, aby część tuszy, pozostała w miejscu sprzedaży, posiadała znak, stwierdzający pochodzenie mięsa z uboju rytualnego.

§ 6. W przedsiębiorstwach koncesjonowanych w myśl przepisów rozporządzenia niniejszego nie wolno dokonywać sprzedaży mięsa i przetworów innych aniżeli określonych w § 1.

§ 7. Miejsca sprzedaży mięsa i wyrobów, określonych w § 1, powinny posiadać nad wejściem na białym tle fioletowy napis o wymiarach co najmniej 25 × 150 cm: — „sprzedaż mięsa rytualnego“.

II. Sposób znakowania.

§ 8. (1) Mięso (oprócz drobiu), pochodzące z uboju rytualnego, powinno być oznakowane przez organ urzędowego badania zwierząt rzeźnych i mięsa pieczęcią okrągłą w kształcie obracającego się wokoło swej osi wałka o obwodzie 21 cm i szerokości 4 cm, przyrząd powinien dawać odciski w kształcie prostokąta o długości 13 cm i szerokości 4 cm. Wewnątrz prostokąta powinien znajdować się napis: „ubój rytualny“. Pomiędzy poszczególnymi prostokątami powinny być przerwy długości 8 cm.

(2) Do odcisków pieczęci używać należy farby fioletowej, nieszkodliwej i trwałej.

(3) Szeregi odcisków pieczęci powinny biec w następujących kierunkach:

A. na mięsie bydła rogatego oprócz cieląt:

1. na stronie zewnętrznej każdej połowy tuszy:

a) pierwszy szereg odcisków pieczęci od stawu skokowego do stawu kolanowego, następnie ponad wyrostek kości siedzeniowej do guza biodrowego, wreszcie równolegle do linii grzbietu i górnej linii szyi w odległości od nich ok. 20 cm aż do przekroju szyi;

b) drugi szereg odcisków pieczęci ok. 20 cm poniżej pierwszego szeregu, począwszy od kolana do stawu barkowego, stąd zaś po zewnętrznej powierzchni kończyny przedniej do stawu napiąstkowego;

c) trzeci szereg — ok. 15 — 20 cm poniżej drugiego szeregu, poczynając od fałdu pachwinowego aż do pierwszego żebra;

2. na stronie wewnętrznej każdej połowy tuszy:

a) od stawu skokowego do brzegu przecięcia kości miednicowej;

b) od środka łuku kości biodrowej przez tłuszcz nerkowy, a stąd przez środek powierzchni klatki piersiowej do pierwszego żebra, wreszcie przez mięśnie szyi aż do przekroju szyi;

3. na głowie po obu stronach:

od tylnego brzegu dolnej szczęki przez zewnętrzne mięśnie żuchwy ukośnie aż do otworu nosa;

B. na mięsie cieląt, owiec i kóz:

1. na stronie zewnętrznej każdej połowy tuszy:

a) pierwszy szereg odcisków pieczęci — jak przy mięsie bydła rogatego z tą różnicą, że odległość od linii grzbietu i górnej linii szyi powinna wynosić ok. 10 cm;

b) drugi szereg — jak przy mięsie bydła rogatego z tą różnicą, że odległość od pierwszego szeregu powinna być odpowiednio zmniejszona;

c) trzeci szereg — od fałdu pachwinowego do górnego brzegu kości łokciowej;

2. na głowie — jak w pkt. A 3;

C. na mięsie cieląt i owiec w skórkach:

1. na stronie zewnętrznej powierzchni mostka każdej połowy tuszy przynajmniej po jednej odbitce pieczęci z pełnym napisem;

2. na stronie wewnętrznej każdej połowy tuszy — od stawu skokowego do spojenia kości miednicowej, następnie obok tłuszczu nerkowego i nerki przez środek powierzchni przepony.

§ 9. Drób, bity w sposób rytualny, powinien być oznakowany plombą z napisem, uwidaczniającym na jednej stronie imię i nazwisko rzezaka, który dokonał uboju rytualnego, oraz nazwę miejscowości, w której poddano drób ubojowi, na drugiej stronie wyrazy: „ubój rytualny".

§ 10. Przetwory mięsne (wędliny i inne wyroby wędliniarskie), zawierające mięso z uboju rytualnego, powinny być oznakowane plombą wytwórcy z napisem, uwidaczniającym na jednej stronie nazwę firmy i miejscowości, w której przetwory zostały wyprodukowane, na drugiej zaś wyrazy „ubój rytualny". Konserwy mięsne powinny być zaopatrzone w napisy tej samej treści, umieszczone na opakowaniu.

§ 11. Oznakowanie mięsa, drobiu i przetworów mięsnych, świadczące o pochodzeniu z uboju rytualnego, nie zwalnia od obowiązku oznaczenia na podstawie przepisów ogólnych.

III. Udzielanie i cofanie koncesji.

§ 12. Koncesję na sprzedaż mięsa, pochodzącego z uboju rytualnego, może uzyskać osoba, posiadająca ustawowe warunki do samoistnego prowadzenia rzemiosła — rzeźnictwa i wyrębu mięsa lub wędliniarstwa (masarstwa), pod następującymi warunkami:

a) mięso, pochodzące z uboju, dokonanego na podstawie pozwolenia uboju, może być sprzedawane wyłącznie w miejscu sprzedaży, wskazanym w dokumencie koncesyjnym;

b) posiadacz koncesji nie może trudnić się handlem żywca ani handlem mięsa poza mięsem wymienionym w pkt. a).

§ 13. Poza osobami, wymienionymi w § 12, koncesję może otrzymać zarząd gminny (miejski) z tym zastrzeżeniem, że 1) będzie on w wykonywaniu rzemiosła zastąpiony przez osobę, posiadającą warunki, wymienione w zdaniu pierwszym § 12, oraz 2) sprzedaż mięsa będzie dokonywana na warunkach, obowiązujących w „tanich jatkach". Ponadto obowiązuje przepis § 12 pkt a).

§ 14. Koncesje wydaje wojewódzka władza przemysłowa po wysłuchaniu opinii właściwej izby rzemieślniczej.

§ 15. (1) Podanie pisemne o udzielenie koncesji należy wnosić do władzy przemysłowej I instancji, właściwej dla miejsca siedziby zakładu przemysłowego. Podanie to powinno zawierać:

1) imię, nazwisko, wiek, przynależność państwową i miejsce zamieszkania ubiegającego się o koncesję;

2) dokładne określenie przedmiotu zamierzonego przedsiębiorstwa;

3) miejsce prowadzenia przemysłu (siedziba, lokal) i ewentualnie

4) firmę przedsiębiorstwa.

(2) Do podania należy dołączyć kartę rzemieślniczą na prowadzenie danego rzemiosła. Jeżeli przedsiębiorstwo ma być prowadzone przez zastępcę, w podaniu obok danych, odnoszących się do osoby koncesjonariusza, należy wykazać równocześnie, że zastępca posiada ustawowe warunki do prowadzenia odnośnego przedsiębiorstwa.

§ 16. Władza przemysłowa I instancji po przeprowadzeniu w jak najkrótszy sposób dochodzenia, czy co do lokalu przemysłowego nie zachodzą przeszkody ze względów sanitarnych, bezpieczeństwa publicznego i t. p., przesyła podanie do wojewódzkiej władzy przemysłowej.

§ 17. Władza przemysłowa może odmówić udzielenia koncesji, jeżeli petent został skazany prawomocnym wyrokiem sądowym za przestępstwo z chęci zysku albo za zbrodnię, był ukarany na podstawie art. 6 ustawy z dnia 17 kwietnia 1936 r. o uboju zwierząt gospodarskich w rzeźniach lub też jeżeli wydanie koncesji nie byłoby uzasadnione potrzebami obrotu.

§ 18. Wydawanie pozwoleń na zmianę lokalu przedsiębiorstwa koncesjonowanego należy do wojewódzkiej władzy przemysłowej. Podania należy wnosić za pośrednictwem władzy przemysłowej I instancji.

§ 19. Właściwa władza przemysłowa może cofnąć koncesję, jeżeli koncesjonariusz został prawomocnie ukarany za przestępstwo z chęci zysku albo za zbrodnię lub za wykroczenie przeciwko przepisom ustawy z dnia 17 kwietnia 1936 r. o uboju zwierząt gospodarskich w rzeźniach i wydanych na jej podstawie rozporządzeń.

§ 20. W zakresie spraw, dotyczących obrotu mięsem i przetworami mięsnymi z uboju rytualnego, nieobjętych przepisami rozporządzenia niniejszego, stosuje się przepisy prawa przemysłowego.

§ 21. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1937 r.

Poz. 506. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 września 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o przekazaniu wojewódzkim władzom administracji ogólnej uprawnień w zakresie badania urządzeń wodociągowych.

Na podstawie art. 6 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 310) w brzmieniu art. 12 pkt. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r.o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) zarządzam co następuje:

§ 1. Uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych, określone w art. 6, ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o zaopatrywaniu ludności w wodę (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 310) w zakresie badania urządzeń wodociągowych przed oddaniem ich do użytku publicznego w miejscowościach, liczących powyżej 25.000 mieszkańców, przekazuje się wojewódzkim władzom administracji ogólnej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 507. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 września 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Opieki Społecznej o przekazaniu wojewódzkim władzom administracji ogólnej uprawnień w zakresie badania urządzeń kanalizacyjnych i do oczyszczania ścieków.

Na podstawie art. 5 ust. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o usuwaniu nieczystości i wód opadowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 311) w brzmieniu art. 13 pkt 2) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 28 grudnia 1934 r. o unormowaniu właściwości władz i trybu postępowania w niektórych działach administracji państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 110, poz. 976) zarządzam co następuje:

§ 1. Uprawnienia Ministra Spraw Wewnętrznych, określone w art. 5 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o usuwaniu nieczystości i wód opadowych (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 311) w zakresie badania urządzeń kanalizacyjnych i do oczyszczania ścieków przed oddaniem sieci kanalizacyjnej do użytku publicznego przekazuje się wojewódzkim władzom administracji ogólnej.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 508. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 15 września 1936 r. o ustaleniu liczby notariuszów w niektórych miejscowościach.

Poz. 509. Oświadczenie rządowe z dnia 27 sierpnia 1936 r. w sprawie wypowiedzenia konwencji handlowej między Polską a Francją z dnia 9 grudnia 1924 r.

Poz. 510. Oświadczenie rządowe z dnia 31 sierpnia 1936 r. w sprawie złożenia przez Urugwaj dokumentu ratyfikacyjnego międzynarodowej konwencji telekomunikacyjnej z dnia 9 grudnia 1932 r. oraz przystąpienia Jemenu do powyższej konwencji.

Poz. 511. Oświadczenie rządowe z dnia 8 września 1935 r. w sprawie złożenia przez Belgię dokumentu ratyfikacyjnego konwencji o ujednostajnieniu niektórych prawideł, dotyczących międzynarodowego przewozu lotniczego, z dnia 12 października 1929 r.

z 21 września Nr. 71 Rok 1936

Poz. 512. Dekret Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 21 sierpnia 1936 r. o uznaniu półwyspu helskiego za rejon umocniony.

Poz. 513. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 26 sierpnia 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych oraz z Ministrem Spraw Wewnętrznych o ważeniu bydła rogatego trzody chlewnej i owiec sprzedawanych na targowiskach.

Na podstawie art. 5 ust. 1 i 2 oraz art. 14 ust. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. w sprawie uregulowania obrotu zwierzętami gospodarskimi i drobiem oraz obrotu hurtowego mięsem (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 639) zarządza się co następuje:

§ 1. Sprzedaż na targowiskach bydła rogatego, trzody chlewnej i owiec przeznaczonych do uboju może być dokonywana jedynie na podstawie wagi żywej lub bitej stwierdzonej w sposób określony w rozporządzeniu niniejszym.

§ 2. (1) Przepisy rozporządzenia niniejszego dotyczą jedynie targowisk posiadających urządzenia wagowe w rozmiarach odpowiadających potrzebom obrotu.

(2) Właściwa władza przemysłowa I instancji po wysłuchaniu opinii miejscowego urzędu miar ustala, czy targowisko posiada urządzenia wagowe w rozmiarach odpowiadających potrzebom obrotu.

(3) W przypadku zniszczenia lub trwałego uszkodzenia urządzeń wagowych władza wskazana w ust. 2 może zezwolić na dokonywanie tranzakcji sprzedaży bez obowiązku ważenia zwierząt, w okresie czasu ustalonym w zezwoleniu.

§ 3. Przepisów o obowiązku sprzedaży na podstawie wagi nie stosuje się przy tranzakcjach oseskami, warchlakami, jagniętami oraz zwierzętami, które ze względu na uszkodzenia cielesne lub chorobę nie mogą być doprowadzone do wagi.

§ 4. (1) Ważenie zwierząt na targowisku może być uskuteczniane tylko przez zarząd (za-

rządcę) targowiska za pośrednictwem funkcjonariuszów (wagowych) zaprzysiężonych przez władzę przemysłową I instancji.

(2) Wyniki ważenia winny być stwierdzone na kwicie wagowym wydawanym stronom zainteresowanym.

§ 5. Doprowadzenie zwierząt do wagi jest obowiązkiem sprzedawcy.

§ 6. (1) Każdą sztukę zwierząt należy ważyć oddzielnie.

(2) Ważenie większej liczby zwierząt jednocześnie jest dozwolone, jeżeli wszystkie sztuki są według obowiązującej nomenklatury jednakowej jakości i jeżeli sprzedawane są po jednakowej cenie i temu samemu nabywcy.

§ 7. (1) Przez pojęcie wagi bitej należy rozumieć wagę zwierzęcia zabitego, czyli tuszy, i ostygniętego, czyli doprowadzonego do temperatury otoczenia (około + 15°C), przy czym ważeniu podlega:

a) u bydła rogatego i owiec — tusza bez krwi, skóry, głowy, wnętrzności (z wyjątkiem nerek i tłuszczu nerkowego), organów płciowych zewnętrznych i wewnętrznych, kończyn przednich, obciętych w okolicy stawu napiąstkowego, i kończyn tylnych, obciętych w okolicy stawu skokowego;

b) u trzody chlewnej—tusza bez krwi, szczeciny, języka, wnętrzności (z wyjątkiem nerek i sadła wewnętrznego), organów płciowych zewnętrznych i wewnętrznych.

(2) W przypadku ważenia tuszy w stanie ciepłym (bezpośrednio po uboju) lub w stanie sztucznie chłodzonym należy uczynić o tem odpowiednią adnotację na kwicie wagowym.

§ 8. Zainteresowani mogą żądać sprawdzenia w ich obecności, czy waga jest wytarowana.

§ 9. Zażalenia z powodu niewłaściwego zważenia powinny być skierowane natychmiast po zważeniu do zarządu (zarządcy) targowiska. Zarząd (zarządca) jest obowiązany przeprowadzić kontrolne ważenie w ciągu godziny od chwili zgłoszenia zażalenia, jednakże tylko wtedy, gdy żalący się doprowadzi zwierzęta do wagi w tym terminie.

§ 10. (1) W przypadkach, gdy zachodzi wątpliwość lub spór co do rzetelności urządzenia wagowego, miarodajne jest orzeczenie (ekspertyza) urzędu miar.

(2) Osoba uczestnicząca w obrocie handlowym a kwestionująca rzetelność urządzenia wagowego ma prawo zażądać ekspertyzy urzędu miar składając na koszty ekspertyzy kaucję w wysokości wyznaczonej przez tenże urząd. O ile ekspertyza wykaże, że urządzenie wagowe jest rzetelne, koszty ekspertyzy ponosi osoba, która jej żądała, w przeciwnym zaś razie — zarząd targowiska.

§ 11. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w 3 miesiące po ogłoszeniu.

Poz. 514. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 4 września 1936 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Spraw Wewnętrznych o zakładach naukowych tudzież egzaminach, których ukończenie lub złożenie uprawnia do skróconej służby wojskowej.

Na podstawie art. 55 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 60, poz. 455) zarządza się co następuje:

§ 1. Zakłady naukowe tudzież egzaminy, których ukończenie lub złożenie uprawnia do skróconej czynnej służby wojskowej (obowiązkowej) w myśl art. 51 ustawy z dnia 23 maja 1924 r. o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 60, poz. 455), są oznaczone w załączniku do rozporządzenia niniejszego *).

§ 2. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

(2) Z dniem tym traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych z dnia 2 sierpnia 1935 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego oraz Spraw Wewnętrznych o zakładach naukowych tudzież egzaminach, których ukończenie lub złożenie uprawnia do skróconej czynnej służby wojskowej (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz 419).

II. Przedruki z Monitora Polskiego.

z 10 września Nr. 210 Rok 1936

Poz. 374. Obwieszczenie Komitetu Likwidacyjnego do spraw b. ros. osób prawnych.

z 11 września Nr. 211 Rok 1936

z 12 września Nr. 212 Rok 1936

Poz. 375. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 9 września 1936 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy straży leśnej na obszarze województw warszawskiego, białostockiego, lubelskiego, łódzkiego i kieleckiego na rok służbowy 1936/37.

z 14 września Nr. 213 Rok 1936

Poz. 376. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 4 września 1936 r. ustalające dalszą listę agentów dewizowych, uprawnionych do handlu zagranicznymi środkami płatniczymi.

z 15 września Nr. 214 Rok 1936

Poz. 377. Zarządzenie Komisarza Demobilizacyjnego dla obszaru woj. pomorskiego, miasta

---

*) Nie przedrukowano.

i powiatu Bydgoszcz, miasta i powiatu Inowrocław oraz powiatów szubińskiego i wyrzyskiego z dnia 7 września 1936 r. o nadaniu mocy obowiązującej orzeczeniu Komisji Pojednawczo-Rozjemczej w Gdyni z dnia 10 i 13 sierpnia 1936 r. o warunkach pracy i płacy w rzemiośle malarskim na terenie miasta Wielkiej Gdyni.

z 16 września Nr. 215 Rok 1936

Poz. 378. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

z 17 września Nr. 216 Rok 1936

Poz. 379. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 7 września 1936 r. w sprawie wylosowanych premii do obligacji 4% Premiowej Pożyczki Dolarowej serii III.

Poz. 380. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 7 września 1936 r. w sprawie wylosowanych Bonów Funduszu Inwestycyjnego.

z 18 września Nr. 217 1936 Roku

Poz. 381. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 31 sierpnia 1936 r. w sprawei opłat na rzecz Kasy Bratniej Zagłębia Dąbrowskiego w IV kwartale 1936 r.

Poz. 382. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 1 września 1936 r. w sprawie umorzenia 7% Pożyczki Kolejowej.

z 19 września Nr. 218 Rok 1936

Poz. 383. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 12 września 1936 r. w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do Rady Warszawskiej Izby Rolniczej.

Poz. 384. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 9 września 1936 r. w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do Rady Białostockiej Izby Rolniczej.

z 21 września Nr. 219 Rok 1936

Poz. 385. Obwieszczenie Urzędu Długów Państwa z dnia 12 września 1936 r. w sprawie wylosowanych premii do obligacji 3% Premiowej Pożyczki Inwestycyjnej emisji I z r. 1935.

Poz. 386. Uchwała Rady Ministrów z dnia 17 września 1936 r. w sprawie dodatkowych kredytów w budżecie Ministerstwa Skarbu na rok 1936/37.

z 22 września Nr. 220 Rok 1936

Poz. 387. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 388. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Brązowego Krzyża Zasługi.

z 23 września Nr. 221 Rok 1936

Poz. 389. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 12 września 1936 r. L. D. IV. 11137/2/36 w sprawie stosowania zniżonych stawek celnych, przewidzianych w uwadze do punktu 1 poz. 606 taryfy celnej przywozowej.

z 24 września Nr. 222 Rok 1936

Poz. 390. Zarządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 17 września 1936 r. w sprawie wyboru radców przez społeczne organizacje rolnicze do Rady Kieleckiej Izby Rolniczej.

Poz. 391. Zarządzenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 11 września 1936 r. o nadaniu umowie zbiorowej z dnia 27 lutego 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich robót budowlanych na obszarze powiatów: leszczyńskiego, rawickiego, gostyńskiego, kościańskiego i wolsztyńskiego.

z 25 września Nr. 223 Rok 1936

Poz. 392. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 18 września 1936 r. w sprawie specjalnej kontroli obrotu towarowego polsko-włoskiego.

z 26 września Nr. 224 Rok 1936

Poz. 393. Obwieszczenie Ministra Opieki Społecznej z dnia 11 września 1936 r. w sprawie podania o nadanie umowie zbiorowej z dnia 9 lipca 1936 r. mocy powszechnie obowiązującej dla wszystkich przedsiębiorstw strzeżenia na obszarze m. Poznania.

Drukarnia Gaz. Adm. i P. P., Warszawa, Trębacka 11.